

seende har ønsket, er, at naar der er stærke Svingninger i Folkets økonomiske Liv, bør Embedsmændene følge med.

Der blev, saa vidt jeg husker, i Fjor paa Finansloven vedtaget en Bevilling paa 30,000 Kr. til den saakaldte Prøvevurdering. Jeg har ikke hørt noget til, hvad der er blevet ud af denne Bevilling, og vil gerne spørge den højtærede Finansminister, hvordan denne Sag, som har min Interesse, forholder sig. Jeg tror, at der ved en saadan vel gennemført Prøvevurdering vil kunne naas værdifulde Resultater baade i den ene og den anden Retning.

Jeg kunde have Lyst til at omtale endnu en lignende Sag, nemlig Spørgsmaalet om Statens Tilskud til Kommunerne, de kendte 1½ Million. Ærede Medlemmer ville vide, at der særlig paa Foranledning af det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk) har været stillet Forslag om en forandret Fordeling deraf. Nu er det ganske vist ikke den heldigste Tid at tage noget fra Kommunerne paa, men Sagen kunde alligevel forberedes, og jeg anser det for givet, at man kunde gøre mere godt ved at give ½ Million efter det ærede Medlem fra Lemvigs Forslag end ved at give 1½ Million efter Reglerne i Skattelovene af 1903, og man vilde jo saa kunne spare 1 Million paa den Konto.

Jeg slutter mig til dem, som have fremsat Kravet om hurtigst muligt at skaffe Balance paa vort Statsregnskab, men jeg har ogsaa den Tillid til Ministeriet, at jeg tror, det gør det, saa snart det har Sagerne i Orden dertil. Thi lige saa vigtigt det er, hurtigst muligt at skaffe Balance paa Statsregnskabet, lige saa vigtigt indrømmer jeg det er, ikke at gribe fejl.

Jeg glemte under det første Afsnit af min Tale at omtale en lille Ting, ellers er jeg færdig med det, jeg kaldte for Smaating. Det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) nævnede, at Professorinde Molbech endnu i Aar staa opført paa denne Finanslov som pensionsnydende. Saa vidt jeg ved, er hun død for ca. 2 Aar siden. Hun interesserer mig, for jeg har haft Fornøjelsen af at udbetale hende Pensionen, imedens hun levede, og jeg har haft den Ærgrelse, til Trods for at jeg gentagne Gange har mindet om, at vedkommende Professorinde er død, ikke at kunne blive

fri for Udbetalingsordren til hende. Nu ser jeg, eller rettere hører jeg, af det ærede Medlem fra Vinderup, — thi jeg har ikke set det selv, — at hun atter er paa Finansloven, og hvis ikke Finansudvalget tager Affære og erklærer Professorinde Molbech for død, faar jeg hendes Udbetalingsordre endnu et Aar at trækkes med. Jeg forstaar ikke, at det kan lade sig gøre. Og det er ikke det eneste Tilfælde; var det det, kunde det tages fra den rent komiske Side, men jeg kender flere Tilfælde. Ganske vist kunde man sige, at jeg ikke er kompetent til at udstede nogen Dødsattest for vedkommende, naar jeg melder, at hun er død. Det er ganske rigtigt, men naar den, der udbetaler Pengene, melder, at vedkommende er død, forekommer det mig, at Staten uden Risiko kunde standse Pengene, og prøve om vedkommende meldte sig; varer det for længe, komme de nok.

Jeg skal derefter gaa over til nogle almindelige finansielle Betragtninger, og jeg vil begynde disse med at forudskikke den Bemærkning, at vort økonomiske Liv her i Danmark i det store og hele kun er en Afspjelling af, hvad der foregaar ude omkring i den vide Verden, og de Prisbevægelser, de Svingninger i de økonomiske Konjunkturer, vi have haft herhjemme i de seneste Aar, ville vi i Hovedtrækkene finde ude omkring i de andre Lande. Jeg skal blot henvise til, at en af de mest korrekte, en af de bedste Undersøgelserækker, som man her har Aar efter Aar og Maaned efter Maaned om Prisforholdene og Prissvingningerne, en engelsk Prisberegning, som jeg har haft den Ære at henvise adskillige Gange til, de saakaldte index numbers, vise en Stigning fra Halvfemserne op til 1907, der ogsaa i Danmark er Højkonjunkturaar, af 20 pCt. paa Priserne og derefter en Tilbagegang fra 1907—08 med 10 pCt. Og efter at jeg ganske nylig har undersøgt det for 1909, det sidste Aar, for hvilket det foreligger oplyst, har jeg til min Glæde kunnet konstatere, at der atter dér er en Overensstemmelse med vore Tal herhjemme; de engelske Pristal, som altsaa ikke have noget som helst med danske Partiforhold at gøre, vise, at der er ved at begynde en svag Bedring i de økonomiske Forhold. Jeg fremhæver det som Baggrund for det, jeg ønsker at sige om danske